

Izložba od aprila do aprila

Galerija Andrićev venac, Beograd

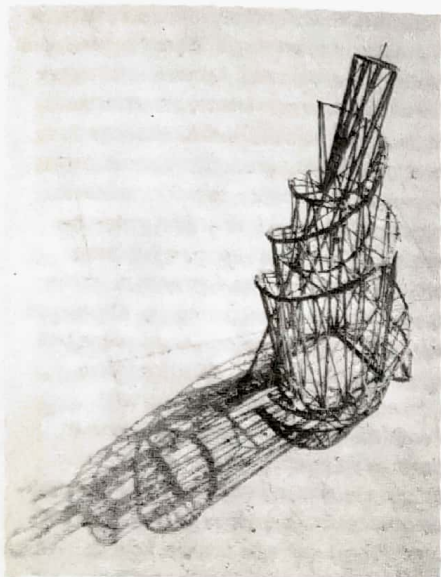
Zoran Erić

Tradicionalna, peta po redu, izložba *Od aprila do aprila* pod pokroviteljstvom *Studija B*, pružila je presek kroz beogradsku likovnu scenu izborom deset, po sudu kritičara, najzapaženijih izložbi meseca. Žiri u sastavu: Mileta Prodanović, Dejan Sretenović, Danijela Purešević i Miša Stevanović, trudio se da stvori koherentnu celinu s jasno markiranom linijom prezentiranja umetničkih stavova primerenih situaciji nastaloj devedesetih godina.

Posmatrajući izložbu u celini, protekli godišnji ciklus su, sudeći po izboru kritičara u žiriju, obeležili umetnici mlađe generacije uz izuzetak uvek lucidnog i duhovitog Dušana Otaševića i "duhom podmlađenog" Peđe Neškovića. Otašević je ovoga puta na grafičkim listovima manipulisao činjenicom da je prvu pisaću mašinu proizvela firma "Remington", inače proizvođač oružja. Pripisujući i smišljajući za šestoricu pisaca (Gorki, Žid ...) različite pisaće mašine u skladu s njihovim književnim delom, Otašević kao osnovnu ideju ističe da je ubojitost reči ponekad jača i od oružja. Nešković je u asamblažima nastavio da elaborira svoju poznatu slikarsku koncepciju ironičnog operisanja (malo)građanskim statusnim simbolima – goblenima i ostalim "kič relikvijama".

Druga uočljiva tendencija je da na izložbi dominiraju skulpture u širem značenju termina, što takođe govori o poziciji tog medija na našoj likovnoj sceni. "Čistim" slikarstvom se izražavaju jedino Milica Tomić – prikazom do gigantskih razmera uvećanih "portreta džempera", i Uroš Durić, jedan od najperspektivnijih umetnika mlađe generacije – duhovitim, karikaturalnim prizorima koji glorifikuju intimni život pojedinaca.

Dušan Petrović i Srđan Apostolović, već afirmisani beogradski skulptori, na svojim radovima – objektima autonomnog vizuelnog identiteta, bliskim geometrijskoj i minimalističkoj formi, ispituju izražajnost samog materijala. Njihov plastički izraz svrstava ih u "racionalniji" krug vajara. S druge strane, uzdržana, ponekad teško čitljiva narativnost primetna je kod dvojice prisutnih skulptora koji kao materijal koriste bronzu – Rajka Popivode i Gabrijela Glida. Skulpturama skladnog asocijativnog oblika i prefinjene zelene patine Glid dokazuje da se krug talentovanih vajara mlađe generacije proširuje.

Dejan Anđelković / Tatlinov spomenik Trećoj internacionali,
deo projekta Umetnost je mrtva žive la umetnost, 1992,
60 x 30 cm, palidrvca, lepak / izgoreo

Konačno umetnički izraz Dejana Anđelkovića i Dragana Rakića, svakog na osoben način odlikuje iskristalisana konceptualna pozadina radova, bilo da su to objekti ili instalacije u prostoru, ambijenti. Rakić na svojim delima reflektuje metafizička pitanja grčkih filozofa (Zenonove aporije, Pitagorina formula sveta) dok se Anđelković bavi krajnje divergentnim pojavama i ličnostima iz istorije umetnosti (Tatlin, Bojs) i svakodnevnog života (novčanice, televizor) uz uvek različit plastički jezik i pristup svakom radu. Opravdavajući neminovnu subjektivnost kritičara može se, ipak, primetiti da odabrani umetnici, etablirani, kao i oni čije vreme tek dolazi, svojim uzornim individualnim umetničkim izrazima i stavovima obeležavaju snažnim pečatom našu likovnu scenu.